

Cím nélkül

Merthogy nem tudom címhez illő rövidséggel megfogalmazni a mondandómat. Politizálni fogok, illetve dehogy! Azon gondolkodám, miért is van, hogy nem hallják meg egymást az emberek. Egy kedves ismerősöm (aki egy igazán jobboldali családból származik és melleleg maga is megrögzött jobbos) átküldte egy „régii” írását a kételyeiről, melyek miatt a barátai szinte lekommunistázták. Pontosan leírja, és az írása, kísértetiesen hasonló, a mostani választások történéseire s – nem mellékesen – tartalmazza az én az én „kételyeimet” is! „Itt semmi nem változik, itt minden megváltozik.” Hajszálla ugyanaz van: „szekértáborok”! Akinek a „miénktől” eltérő a véleménye, az – a szekértáborról függően – kommunista vagy szélsőjobboldali! Eszembe jut egy régi kabaréjelenet a „Duna menti népekről”, miszerint: „Mit akarok én! Hogy mit akar a másik, az kit érdekel?” Ha te a ... -ra szavazol, akkor te .... ilyen-olyan vagy! Itt megint szekértáborról függő a kifejezés „jelzős” része, de abban mindkét szekértábor véleménye azonos, hogy az ellenfélre (szerintük ugyan az ellenségre) szavazó, az (finoman szólva) nem rendes ember! Persze lassan kialakul egy újabb szekértábor: a **SZEKÉRTÁBORON KÍVÜLIEK SZEKÉRTÁBORA** ☺. Sokan belefáradunk abba, hogy szerintük „Csak az lehet rendes ember, aki ránk szavaz”! A legeslegremesebb számomra az, hogy fanatizálva vannak a táborok! Fanatikus emberrel pedig nagyon nehéz szót érteni, bármely táborhoz is tartozik. Egy barátommal arról elmélkedtem: „Te mindenre azt mondd, hogy ’hű de jó!’ – amiből én nem igazán tudok tanulni.” Egy általam elkészített digirámát odaadom neki azzal, hogy „köpködd meg!” Lefordítva: kritizáld meg! Na mármost, ha dicsérgeti azt, amiről a szívem mélyén tudom, hogy még nem az igazi, hát akkor egy idő után még el is hiszem, hogy hűűű! ... (persze tudom, hogy nem az) Úgy vagyok vele, ha kritikát mondanak valamiről, elgondolkodom rajta, s ha nem tudom elfogadható érvekkel megvédeni azt a bizonyos dolgot, akkor javítok rajta. Nos, a napi politika nagyon hajaz erre a dilemmámra, de itt már nem lehet semmiről véleményt nyilvánítani, mert ... (lásd fentebb). Eltűnődöm, miért is van, hogy egyik szekértábor sem töpreng el a másik javaslatán, legyen az bármi is! Rendkívül elgondolkodtató, hogy egy-egy megszólaló – legyen szó bármilyen apró dologról – azonnal ki lesz kiáltva akárminek, ha az általa megfogalmazott vélemény eltér az éppen regnáló szekértábor elképzelésétől. „Aki nem ..., az nem magyar!” Az nem ... – és így tovább. A megszólaló leélhette az egész addigi életét tisztességben, becsületben, de elég egy ártatlan kételkedő kérdés, és azonnal ilyen meg olyan ellenséggé válik! Annak a bizonyos „gondolatébresztő” írásnak a végén egy Széchenyi idézet volt olvasható. Már régen nem olvastam Széchenyitől citátumokat, ezért úgy véltem, éppen itt az ideje felújítani ezirányú ismereteimet és bemásolni párat a nagyon is idevágókból.

„A magyar nem szokott igazságos lenni, hanem szeret másokat sértegetni, s mivel ez neki nem fáj, azt hiszi, azoknak sem fáj, akiket sért.” ... Aztán még egy:

„A magyar szó még nem magyar érzés, az ember, mert magyar, még nem erényes ember, és a hazafiság köntösében járó még korántsem hazafi. S hány ily külmázos dolgozik a haza meggyilkolásán ...”

És még egy nagyon ideillő idézet, a fentebb említett kritikai dilemmámról:

„Ha anyaföldünk mocsárit, kopárságit említem, s nem dicsérem: hazaszeretetből ered; mert inkább viruló kerteket kívánnék ott szemlélni, hol ma vadkacsa s vadlúd, vagy homok és por.”

Itt be is fejezem, és csak remélni tudom, hogy a „LEGNAGYOBB MAGYARTÓL” idézett mondatokat nem fogja lepocskondiázni egyik szekértábor sem!